

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)

Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθῆναι, 4 Ἰανουαρίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 5

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ Ο ΝΕΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

ΚΑΛΗ ΧΡΟΝΙΑ

—Τρία καραβάκια μὲ χρυσὰ πανιά,
Μὲ χρυσὰ πανιά,
Τρία καραβάκια μὲ χρυσὰ πανιά
Ἦρθαν τὴν αὐγούλα, τὴν πρωτοχρο-
νιά.

—Τί καλὰ μᾶς φέρουν, ἔλα νὰ μᾶς πῆς,
Ἐλα νὰ μᾶς πῆς,
Τὰ χρυσὰ καράβια μὲ τ' ἄσπρα πανιά,
Ποὺ εἶδες τὴν αὐγούλα, τὴν πρωτο-
χρονιά.

—Τρεῖς χρυσὲς κοπέλλες, τρεῖς ὁμορ-
Τρεῖς ὁμορφονιές, [φονιές,
Εἰς τὰ καράβια μὲ τ' ἄσπρα πανιά,
Ποὺ ἦρθαν τὴν αὐγούλα, τὴν πρωτο-
χρονιά.

Μιά γλυκὰ σφουρίζει, ἄλλη τραγουδεῖ,
Κι' ἡ ξανθοῦλα ἡ τρίτη παίζει τὸ βιολί
—Καὶ μέσ' στὰ καράβια μὲ τ' ἄσπρα
[πανιά
Ἦρθαν νὰ μᾶς φέρουν τὴν Καλὴ Χρο-
(Ἀπ' τὸ Ἀγγλικό) [νιά.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ANDERSEN

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

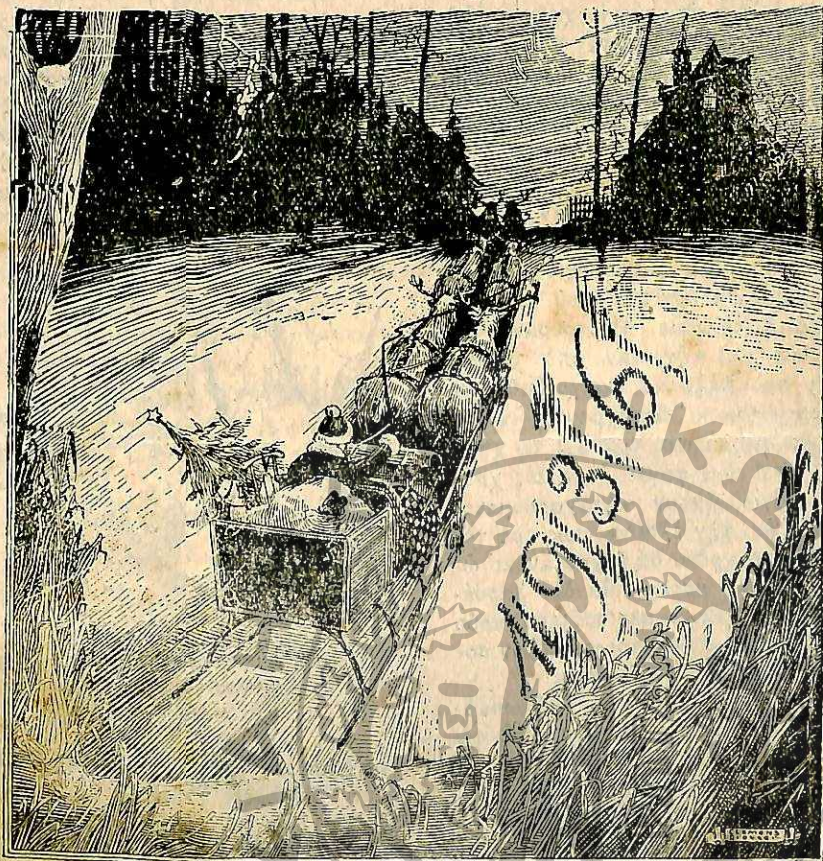
Ἦταν οἱ πρώτες μέρες τοῦ Γενάρ-
ρη, κι' ἀπὸ τὸ πρῶτ' χιόνιζε ἀκατά-
παυστα. Τὸ χιόνι ὅλο καὶ ψηλότερα
ἀνέβαινε στοὺς δρόμους καὶ στὰ σο-
κάκια. Σκέπαζε τὰ ἀποξηνὰ τζάμια
τῶν παραθυρίων μ' ἓνα στρώμα ἄσ-
προ πυκνὸ κι' εὐκολόθρυπτο σάν γύ-
φο. Γλυτροῦσε ἀπὸ τίς σκεπὲς τῶν
σπιτιῶν κι' ἐπεφτε σὲ πελώριες μο-
νοκόμματατες μάζες. Ὅλο τὸν κόσμον
τὸν εἶχε πιάσει μιὰ ἐξαφνὴ βιασύνη.
Οἱ διαβάτες ἔτρεχαν, διασταυρώνον-
ταν, ἐπεφταν ὁ ἓνας στὴν ἀγκυλιά
τοῦ ἄλλου καὶ κρατιόνταν γερά με-
ταξὺ τους, μὲ τὴν ἐντύπωση πὺς ἐ-
κείνη τὴ στιγμὴ τουλάχιστον δὲν κιν-
δύνευαν νὰ πέσουν χάμω. Τ' ἀμάξια
καὶ τ' ἄλογα ἔμοιαζαν σάν πελώρια
ζαχαρωτά. Οἱ λακέδες ποὺ στέκον-

ταν στὸ πίσω μέρος τῶν ἀμαξιῶν,
κρατοῦσαν τὸ κεφάλι τους σκυφτὸ
καὶ τὸ ἔστρίβαν ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέ-
ρος ἀπ' ἐκεῖνο ποὺ φυσοῦσε ὁ ἀνε-
μος. Ὅσοι πῆγαιναν πεζὴ καίταζαν

νὰ φυλαχθοῦν κάπως ἀπ' τὴ χιονο-
θύελλα, περπατώντας πλάϊ στὰ κάθε
λογγῆς ἀμάξια, ποὺ ὥστόσο κι' αὐτὰ
μὲ μεγάλη δυσκολία προχωροῦσαν
ανοίγοντας δρόμον μέσα στὸ πυκνὸ
χιόνι.

Ἀργότερα, ὅταν λιγότεφε κάπως
ἡ μανία τῆς θύελλας καὶ καθαρίστη-
καν τὰ χιόνια τόσο, ὥστε ν' ἀνοιχτῇ
ἓνα μικρὸ μονοπάτι σύρριζα στοὺς

ΑΗ-ΒΑΣΙΛΗΣ ΕΡΧΕΤΑΙ

Γιὰ νὰ φτάσῃ στὶς ὑπερβόρειες χώρες, ὅπου μὲ τὴν ἴδια ἀνυπομονησί-
αν περιμένουν τὰ παιδιά, ὁ Ἀη-Βασίλης φορτώνει τὸ κασσόνι μὲ τὰ δῶρα
τοῦ καὶ μπαίνει κι' ὁ ἴδιος σ' ἓνα ἑλκηθρόν, ποὺ τὸ σέρνουν ἕξι τέταρτοι.

ταίχους τῶν σπιτιῶν, οἱ διαβάτες πού ἀπαντιόνταν σταματοῦσαν γιὰ μιὰ στιγμή ὁ ἕνας ἀντίκρου στὸν ἄλλο, χωρὶς οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος νὰ ἔχη σκοπὸ νὰ κἀνῃ πρῶτος ἕνα βήμα ἐπάνω στὸ σωρωμένο χιόνι γιὰ ν' ἀφήσῃ τὸν ἄλλον νὰ περάσῃ. Κι' ὅστερα, ἀφοῦ κοντοστέκονταν χωρὶς νὰ μιλήσουν, στὸ τέλος, ἀποφάσιζαν μαζί κι' οἱ δύο τους νὰ θυσιάσουν τὸ ἑνα τους πόδι καὶ νὰ τὸ χῶσουν ἀποφασιστικά μέσα στὴν παγωμένη χιονόλασπη.

Κατὰ τὸ βράδυ ὁ οὐρανὸς καθάρισε. Ἐμοιάζε πιδ ψηλὸς καὶ πιδ διάφανος. Τ' ἀστρά φαινονταν σὰν καινούργια καὶ μερικά ἐλαμπαν μὲ ξεχωριστὴ λαμπρόδα. Εἶχε πέσει τόση παγωνιά, πού τὸ χιόνι ἔτριξε κι' ἔσπαζε ὅταν τὸ πατοῦσε κανεὶς. Ἔτσι, ὅταν ξημέρωσε, τὸ χιόνι ἦταν ἀρκετὰ σκληρό, ὥστε τὰ σπουργίτια νὰ μποροῦν νὰ χοροπηδοῦν ἐπάνω του χωρὶς νὰ βουλιάζουν. Πηδοῦσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἐπάνω στὰ μονοπάτια πού εἶχαν ἀνοίξει οἱ ὁδοκαθαριστές, μὰ ἔβρισκαν πολὺ λίγο φαῖ καὶ παρὰ πολὺ κρύο.

— Πι, πι, γκουιλλερί, γκουιλλερί! εἶπε ἕνα σπουργίτι σ' ἕνα ἄλλο. Κι' αὐτὸ τὸ λένε καινούργιο χρόνο. Πιδ χειρότερος εἶναι ἀπὸ τὸν παλιό. Δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος νὰ τὸν ἀλλάξουμε. Μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν εἶμαι καθόλου εὐχαριστημένος καὶ πιστεύω πὼς δὲν ἔχω ἄδικο.

— Πολὺ σωστά. Κι' ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι πού ἔκαναν σὰν τρελλοὶ προχτὲς καὶ ρίχναν τουφεκιές γιὰ νὰ γιορτάσουν τὸν καινούργιο χρόνο; ἔκανε ἕνα σπουργίτακι πού τουρτούριζε ἀπὸ τὸ κρύο. Περνοῦσαν τοὺς δρόμους καὶ πήγαιναν ἀπὸ τὸ ἕνα σπίτι στ' ἄλλο καὶ τραγουδοῦσαν: «Ἀρχιμηνιά κι' ἀρχιχρονιά» κι' εἰδείχναν μὲ μύριους τρόπους τὴ χαρὰ τους γιατί εἶχε φύγει ὁ παλιὸς χρόνος. Ἐγὼ ἤμουν καταχαρούμενος γιατί εἶχα τὴν ἐλπίδα πὼς μὲ τὸν καινούργιο χρόνο θὰ ἔρχονταν κι' ὠραῖες ζεστὲς μέρες. Μὰ δὲν βαρύνεται. Τώρα κάνει περισσότερὸ κρύο ἀπὸ πρὶν. Οἱ ἄνθρωποι χωρίζουν πολὺ ἄσχημα τὴν ἐποχὴ τους.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, δῆλωσε ἕνας τρίτος σπουργίτης, πού ἦταν γέρος καὶ γνώριζε πολλὰ. Ἐχουν ἕνα πράγμα πού τὸ λένε Ἡμερολόγιο. Κάποια ἐφεύρεση δική τους. Ὅλα ἔπρεπε νὰ πᾶνε σύμφωνα μ' αὐτὸ τὸ ἡμερολόγιο. Μὰ, ἔλα πού δὲν πᾶνε; Ὅταν ἔρχεται ἡ Ἀνοιξη, τότε ἀρχίζει ἡ χρονιά, τουλάχιστον ἐγὼ γιὰ λογαριασμό μου, ἀπὸ τότε ἀρχίζω νὰ μετράω κάθε χρόνο.

— Καὶ τότε θάρθῃ ἡ Ἀνοιξη; ζήτησαν νὰ μάθουν οἱ ἄλλοι.

— Θάρθῃ μαζί μὲ τὸ λελέκι. Μὰ ἐδῶ στὴν πολιτεία δὲν μπορεῖ κανεὶς ποτὲ νὰ ξέρῃ ἂν κοντεῦγῃ νάρθῃ ἢ ὄχι. Στὴν ἐξοχὴ τὸ μαθαίνει κανεὶς καλύτερα. Τί λέτε, νὰ βγαίνουμε στὴν ἐξοχὴ γιὰ νὰ τὴν περιμένουμε νάρθῃ; Ἐκεῖ, ὅσο νᾶναι θὰ βρισκόμαστε πιδ

Τὶς παγωμένες νύχτες ὁ γέρος Χειμῶνας περνοῦσε ἀνάμεσα στὴν ὁμίχλη...

κοντὰ στὴν Ἀνοιξη παρὰ ἐδῶ.

— Αὐτὰ πού λὲς εἶναι πολὺ σωστά καὶ ὠραῖα, τὸν ἔκοψε μιὰ σπουργίταινα, πού χοροπηδοῦσε καὶ σιγανομυρμούριζε χωρὶς νὰ λέῃ καθαρὰ τὴ γνώμη της. Μὰ ἐγὼ ἔχω βρεῖ στὴν πολιτεία τὴς βολές μου, πού φοβάμαι πὼς στὴν ἐξοχὴ δὲν θὰ εἶχα. Ἐδῶ κοντὰ σὲ μιὰ αὐλὴ κάθεται μιὰ

Ἐπάνω σ' ἕνα σωρὸ χιονιοῦ ἦταν καθισμένος ἕνας παρᾶξενος γέρος...

οἰκογένεια πού εἶχε τὴ σοφὴ ἰδέαν νὰ στήσῃ δύο-τρὲς γλάστρες κολλητὰ στὸν τοῖχο μὲ τὸ ἀνοιγμὰ ἀπὸ κάτω καὶ τὸν πάτο ἀπ' ἐπάνω. Στὸν πάτο αὐτὸν ἀνοῖξαν καὶ μιὰ στρογγυλὴ τρύπα πού ἴσα ἴσα χωρᾶν γιὰ νὰ μπαίνουν μέσ' στὴ γλάστρα. Ἐγὼ κι' ὁ ἀντρας μου στήσαμε τὴ φωλιά μας σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὲς γλάστρες καὶ

ἀναστήσαμε ἐκεῖ τὰ παιδάκια μας. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ τὰ ἔκαναν ὅλα αὐτὰ ἔτσι δίχως ἄλλο γιὰ νὰ ἔχουν τὴν εὐχαρίστηση νὰ μᾶς βλέπουν, γιατί ἂν δὲν ἦταν ἔτσι δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ τὸ κάνουμε. Ἀκόμη γιὰ εὐχαρίστηση τους μᾶς πετοῦν φιχουλα ἀπὸ ψωμί, ἀλλὰ ἐμεῖς μιὰ φορὰ τρεφόμαστε καὶ ἔτσι δὲν μᾶς λείπει τίποτε. Φαντάζομαι λοιπὸν ὅτι καὶ ὁ ἀντρας μου καὶ ἐγὼ θὰ μείνουμε αὐτοῦ πού βρισκόμαστε. Μῶλο πού γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα ζητήματα εἴμαστε καὶ μεῖς βέβαια πολὺ κακοφανεμένοι — μὰ ὥστόσο δὲν θὰ φύγουμε ἀπ' ἐδῶ.

— Καὶ μεῖς θὰ κάνουμε ἕνα πέταμα ὡς τὴν ἐξοχὴ γιὰ νὰ ἴδουμε μήπως ἔρχεται ἡ Ἀνοιξη εἶπαν τὰ ἄλλα σπουργίτια.

Καὶ δῶσαν ἕνα πέταμα καὶ φύγανε.

Στὴν ἐξοχὴ ὁ χειμῶνας ἦταν ἄγριος. Τὸ θερμόμετρο ἐκεῖ βρισκόταν κάμποσους βαθμοὺς παρὰ κάτω ἀπ' ὅ,τι στὴν πολιτεία. Ὁ ἀνεμὸς σάρωνε τοὺς κάμπους πού ἦταν σκεπασμένοι μὲ χιόνια. Ὁ

χωριάτης μὲ ἀνασηκωμένο τὸ γιανὰ τοῦ χοντροῦ πανωφοριοῦ του, μὲ τὸ κασκέτου του χωμένο ὡς ταῦτιά, τὰ χέρια του σκεπασμένα μὲ ζεστά γάντια περνοῦσε μὲ τὸ ἔλκνηρό του ἐνῶ τὰ ρουθόνια τοῦ ἀλόγου του ἐβγαζαν ἀχνούς ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὸ καμουτσίκι του ἔμενε διπλωμένο καὶ ἀχρηστο ἐπάνω στὰ γόνατά του. Τὸ σκληρὸ χιόνι ἔτριξε κάτω ἀπὸ τὸ ἄμαξι τὰ σπαυργίτια χοροπηδοῦσαν ἐπάνω στὴς ἑσπές φραγές καὶ τιτίβιζαν ἐνῶ ἔτρεμαν ἀπὸ τὸ κρύο.

(Ἀκολουθεῖ)

KIMON AKATIAN

ΟΙ ΓΙΟΡΤΕΣ ΤΩΝ ΦΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἄμα ἀνοίξαν τὰ σχολεῖα, καταφτάσανε τὰ παιδιὰ σὰν ἀφηνιασμένα ἀλόγατα. Σὰν νὰ κάνανε ὅλες τὲς ἡμέρες, ποῦχαμε διακόψει ἔνεση τρέλλας, κι' ἔτσι παραλοῦσμένα καὶ ἐξαγριωμένα τὰ ὑποδεχτήκαμε. Τὸ μήνυμα τῆς πρωτοχρονιάς εἶχε φτάσει καὶ στὰ δικά τους χαμόσινα ἄδικα νιαζόμουν.

Ὅλα τὰ παιδιὰ κουβαλοῦσαν στὸ σχολεῖο κι' ἀπὸ κάτι τις, ὅχι μεγάλα πράγματα, ὅχι κουρντιστοὺς σκίουρους ἢ σιδερόδρομους μὲ πέντε βαγόνια, ὅχι ἀπὸ κεινες τὲς πελώριες κούκλες πού κουνιόυνταν στὲς κουνι-στὲς πολυθρόνες, οὔτε βελουδένια ἐπιπλάκια. Τίποτ' ἀπ' αὐτά: τὸ ἕνα κρατοῦσε μιὰ φούσκα, καὶ τ' ἄλλο

ἕνα τοπάκι καὶ τᾶλλο μιὰ πέτρινη κουκλίτσα γυμνὴ μὲ τὰ χεράκια της κολλητὰ, σὰ μούμια. Καὶ λεπτὰ! ὁ κόσμος γεμάτος. Ὅλες οἱ φουχτίτσες σφιγγότανε ἑξελίξες ἀπὸ πενταροδεκάρες. Μὰ αὐτὲς οἱ περιουσίες εἶχανε ἀποχτηθεῖ μὲ κάποια ἱστορία, πού τὰ μικρὰ περίμεναν ἀνυπόμονα τὸ ἀνοιγμὰ τῶν σχολεῖων, γιὰ νὰ μοῦ τὴ διηγηθοῦν καὶ λοιπὸν δύο μέρες στὴ σειρά δὲν γίνηκε μπορετὸ νὰ κάνουμε μάθημα. Θέλανε αὐτὲς νὰ μιλοῦνε, ὅχι ἐγὼ.

Ἐμένα μοῦδωκε ἡ μάνα τοῦτες τὲς δύο δεκάρες, καὶ τοῦτες τὲς τρεῖς πεντάρες ὁ πατέρας μου, κι' ἡ θεῖά μου ἡ Κατίγκω μοῦδωκε κεινὴ τὴ ζουλιμένη πεντάρα, ὁ Ἀντρέας μ' ἀγόρασε τὸ τόπι. Τὴ φούσκα τὴν πήρα μὲ τὰ λεπτὰ, πού βγάλαμε ἀπὸ τὰ κάλαντα...

Ἐμένα μοῦδωκε ὁ πατέρας μου μιὰ φούσκα, μὰ ὅχι στρογγυλὴ σὰν τῆς Ἀρετῆς... μὰ ἀπὸ τὲς ἄλλες τὲς μακρίες, κι' ἐγὼ τὴν ἔκοψα καὶ τὴν ἔκαμα κομματάκια καὶ τὴν χτύπησα πλακωντίζηκα στὸ κούτελό μου, γιὰ δὲς πού φούσκιασε τὸ κούτελό μου, καὶ τὰ λεπτὰ μας τὰ φάγαμε μὲ τὸν Ἀντώνη στὰ καμίσια...

Ἐγὼ ἔχω μόνο τὸ τόπι μου. Τὰ λεπτὰ μου μοῦ τὰ φύλαξε ἡ μάνα μου καὶ τὴ ροκάνα, πού κέρδισα στὸ λῶτο, τὴν κάναμε ἀλλαξιά μὲ τὴν Ροδῶ, καὶ μοῦδωκε τοῦτο τὸ δαχτυλιδάκι μὲ τὴν κόκκινη πέτρα... Ἱστορίες, Ἱστορίες, ὑποθέσεις, τὰ παιδιὰ εἶχανε σωρὸ ζωτικά νιτερέσα, πού τὰ εἶχανε ζαλίσει. Δὲν ἦτανε εὐκολο νὰ τὰ ξεκολλήσω ἔτσι μὲ τὸ πρῶτο, καὶ νὰ τὰ φέρω στὸν κόσμον τοῦ βιβλίου: «ὁ καλὸς υἱὸς ἄς διώκει τὰς μύϊας ἀπὸ τὸν πατέρα...»

Οἱ μουζικὲς κι' οἱ φουσαρμόνικες σκεπάζανε στὰ διαλείμματα τὲς σκληριές καὶ τὰ γέλια τῶν παιδιῶν, κεινες τὲς πρώτες ἡμέρες μετὰ τὲς γιορτάδες. Ὑστερὰ λίγο ἀπὸ λίγο ἀραιώσανε τοῦτοι οἱ καινούργιοι ἦχοι, πούχανε κάνει ἐπιδρομὴ στὸ σχολεῖο, βουβαινότανε μία-μία οἱ μουζικὲς καὶ βραχνιάζανε οἱ σφυρίχτρες, ὡς νὰ σπαρσοῦν ὁλότελα, καὶ οἱ φουσαρμόνικες χάνανε τὲς νότες τους, κι' ἀπομείναν ἕνα τόσο δὲ σανιδάκι μὲ κάτι τριπίτσες στὴ σειρά, σὰ μικροσκοπικοὶ περιστεριῶνες.

Μὲ τὸ κλείσιμο τῆς βδομάδας κανένας πιά ἦχος δὲ θύμιζε τὸ πέρασμα τῆς πρωτοχρονιάς. Κάπου-κάπου ἐμφανίζονταν, ἀπομεινάρια τοῦ κόσμου τῶν παιχιδιῶν, πού σαρώθηκε, κάποιο ζουλιμένο τόπι. Δὲν ἄντεχε πιά γιὰ παιχιδία περιωπῆς, πού ἀπαιτοῦνε νὰ γίνετα γκέλ' ἐμ-

παίνε σὰ σκάρτος στρατιώτης σὲ βοηθητικὲς ὑπηρεσίες. Τὸ χρησιμοποιοῦσαν τὰ παιδιὰ σὰν παίζανε: «ἀνέδα μῆλο, κατέδα ρόδο» μὰ καὶ σ' αὐτὸν τὸν ὑποβιβασμὸ δὲν ἄντεχε πολὺν καιρὸ. Ἐρχότανε ἡ στιγμή, πού τὸ ξεφουσκωτὸ τόπι γινότατ ὁλότελα μιὰ ζούλα, μιὰ πῆττα, ἀχρηστο. Τότες πάλι τὰ παιδιὰ κατάφευγαν στὸ κουβάρι τὰ ξυλώματα, πού στὸ σχολεῖο τὸ δικό μας βρισκότανε σὲ μεγάλῃ ὑπόληψη. Αὐτὸ τὸ κουβάρι ἀντικαθι-

στοῦσε ὅλον τὸν καιρὸ τὸ ἀληθινὸ τόπι καὶ γιὰ τοὺς πιδ δύσκολους ρόλους, εἶχε παραπεταχτεῖ τὲς μέρες τῆς πρωτοχρονιάς. Δὲν μποροῦσε σὲ τίποτα νὰ παραβγεῖ μ' ἕνα τόπι σφιχτὸ καὶ ὁλοκαινούργιο μὰ τώρα πάλι στὴν ἐλλειψή, κοιτάζανε τὰ μικρά, ψάχνανε δεξὰ ζερβά, ἀνακαλύφτανε τὸ κουβάρι τὰ ξυλώματα, καὶ τὸ ξαναβγάζανε στὸ φῶς.

(Ἀπὸ τὸ βιβλίο: «Γ' Παρθενάγωγεῖον»)

ΕΛΛΗ ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ

ΟΙ ΓΑΤΕΣ ΤΗΣ ΔΑΝΑΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ε'—Τὸ παπουτσωμένο γατάκι

— Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῇς πόσους κινδύνους διατρέχουν τὰ παιδιὰ ὅταν δὲν ἀκοῦνε τὲς συμβουλὲς τῆς μαμμᾶς τους! Εἶχα μιὰ φορὰ ἕνα ὠραῖο γατάκι πού ἔκανε πάντα τοῦ κεφαλιοῦ του κι' ἤθελε νὰ τρέχῃ ἔξω μονάχο του, μ' ὅλα ὅσα τοῦ λέγαμε ὁ μπαμπᾶς του κι' ἐγὼ... Μιὰ μέρα τὸ εἶδα νὰ κυνηγᾷ μιὰ πεταλούδα. Κι' ὅμως τοῦ εἶχα πεῖ πὼς οἱ πεταλίδες, ἂν καὶ φαίνονται τόσο ἡμερὲς κι' ἄβλαβες, μποροῦν νὰ παρᾶσουν τὰ ἄμυαλα γατάκια σὲ πολὺ κακὲς περιπέτειες. Δὲ θέλησε νὰ μᾶκούσῃ καὶ χάθηκε κυνηγώντας τὴν πεταλούδα, ἐκείνη. Ἀπὸ τότε δὲν τὸ ξανάεῖδα τὸ γατάκι μου...

Ἐδῶ ἡ Καλὴ Μαιμὰ κόπηκε γιὰ νὰ σκοουπίσῃ τὰ μάτια της κι' ὅστερα ἐξακολούθησε:

— Μόνο τὴν ἄλλη μέρα, ἡ θεῖά του ἡ Μουστάκαινα τὸ εἶδε στὴ βιτρίνα ἑνὸς μαγαζιοῦ πού πούλοῦσε διάφορα ζῶα. Ἦταν σ' ἕνα κλουβὶ μ' ἄλλα γατάκια καὶ μερικά σκυλάκια. Φαινόταν πολὺ λυπημένο Καθόταν ἐκεῖ-μέσα πάνω σ' ἄχυρο—ναί, σὲ ἄχυρο, σὰν τσοπανάσκυλο, αὐτὸ πού ἦταν μαθημένο νὰ κάθεται σὲ πουπουλένιο μαξιλάρι, σὰν γατὶ ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια. Τί ξεπεσμός!...

Τὴ λυπήθηκα τὴν κυρία Μέν' Ἀλέξανδρου καὶ τῆς ὑποσχέθηκα νὰ μὴν ἀφήσω ποτὲ τὸ Φουφούλη της νὰ κυνηγῇ πεταλίδες καὶ, γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσω, τοῦ φέρε-

σα παπουτσάκια ἀπὸ τὲς κούκλες μου πού τὸν ἔκαναν νὰ περπατῇ πολὺ δύσκολα. Ὁ κακόμοιρος ὁ Φουφούλης! Ἐβγάξε κατὶ νιαουρίσματα πού μοῦ σπᾶραζαν τὴν καρδιά. Μὲ παρακαλοῦσε, φαίνεται, νὰ τοῦ βγάλω ἐκεῖνα τὰ παλιπάπουτσα καὶ μοῦ ὑποσχόταν νὰ μὴν κυνηγῇ πεταλίδες ποτέ. Στὸ τέλος συγκινήθηκα, τὸν λυπήθηκα καὶ τοῦ ξανάδωσα τὴν ἐλευθερίαν τῶν ποδιῶν του.

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΠΙΓΡΑΦΕΣ ΕΠΑΝΩ ΣΕ ΦΡΟΥΤΑ

Τό ξέρετε πώς μπορεί κανείς να αναπαραστήσει μια επιγραφή ή ένα σχέδιο επάνω σ' ένα φρούτο; Και όχι μόνον γίνεται αυτό το πράγμα, αλλά και σεις οι ίδιοι μπορείτε ευκολώτα να το κάνετε μόνοι σας. Όταν το φρούτο είναι αγουρο από μια κολλάτε επάνω του, κατά προτίμησιν προς τη μεριά που κοιτάει κατά τον ήλιο, ένα χαρτάκι όπου έχετε ψαλλιδισμένο το σχέδιο ή την επιγραφή που θέλετε να αναπαραστήσετε στο φρούτο. Με τον καιρό, χάρις στην επίδραση του ήλιου, το φρούτο σιγά-σιγά θα ώριμάσει και θα κοκκινίσει παντού εκτός από τα μέρη όπου θα είναι το φρούτο θα έχει ώριμάσει έντελως, θα ξεκολλήσει το χαρτάκι και θα φανεί σε καταπράσινο χρώμα ή επιγραφή ή το σχέδιο που διαλέξατε.

ΑΠΟ ΠΟΥ ΚΑΤΑΓΟΝΤΑΙ ΤΑ ΦΡΟΥΤΑ ΜΑΣ

Τό ξέρετε πώς τα μόνα ευρωπαϊκά φρούτα είναι τα αχλάδια και τα μήλα; Όλα τα άλλα έχουν ασιατική και αφρικανική καταγωγή. Από την Αφρική μας ήρθαν τα πορτοκάλια, που τα ξέρουμε από το μύθο του Ηρακλέους, γιατί αυτά ήταν τα περίφημα μήλα των Έσπερίδων, καθώς και τα μύδαλα και τα φουτίκια. Από την Ασία μας ήρθαν τα περισσότερα φρούτα: Τα κάστανα, τα κίτρα, τα κεράσια, τα λεμόνια, τα κυδωνία, τα πεπόνια, τα σύκα, τα ροδάκινα, τα καρύδια, τα δαμάσκηνα—που όπως τ'όνομα λέει και το όνομά τους ήρθαν από τη Δαμασκό—και τα σταφύλια.

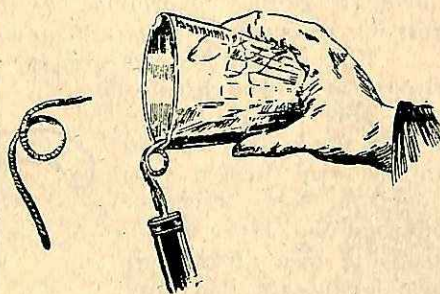
ΠΟΙΟΙ ΤΡΩΝΕ ΤΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΥΓΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ο πιδ «αυγοφάγος» λαός του κόσμου είναι οι Άγγλοι. Καθένας από αυτούς κατά μέσον όρον τρώει τόν χρόνο 151 αυγά. Ωστόσο, το ρεκόρ αυτό τώρα τελευταία αποδείχτηκε πως τους το έριξαν οι Αμερικανοί. Σύμφωνα με μια τελευταία στατιστική που έγινε, σε κάθε Αμερικανό αναλογούν 270 αυγά τόν χρόνο, δηλαδή σχεδόν ένα αυγό τήν ημέρα.

ΤΟ ΚΙΝΕΖΙΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ

Πρέπει να ευλογείτε τήν τύχη σας, παιδιά μου, που είσατε Έλληνόπουλα, όχι μονάχα για όλα τα άλλα, μα ακόμη και γιατί το αλφάβητό μας είναι από τα μικρότερα τού κόσμου.

μικρότερο και από τόν λατινικό που έχει μόνον 26 ψηφία. Για φαντασθήτε αν είσατε Κινεζόπουλα και μαθαίνατε τόν Κινεζικό αλφάβητο που έχει, αν αγαπάτε, 40.000 ψηφία και απ' αυτά τις 2500 κύρια, δηλαδή απαραίτητα; Για τόν λόγο αυτόν στην Κίνα είναι φυσικά φοβερός αναλφαβητισμός και μόνον οι πλούσιοι ή εκείνοι που θέλουν να χρησιμοποιήσουν τις γνώσεις τους για να κερδίζουν χρήματα, πηγαίνουν και μαθαίνουν γράμματα. Όλοι οι άλλοι όταν θέλουν να γράψουν ένα γράμμα ή μια αναφορά κ.τ.λ. απευθύνονται σ' ένα δημόσιο γραφέα και τούς τόν κάνει εκείνος. Τό περιεργό είναι πως ενώ τόν ψηφία τού αλφάβητου είναι τόσα πολλά, οι κύριες λέξεις τής κινέζικης γλώσσας είναι ελάχιστα, 800 μονάχα, που σχηματίζουν όλες τις υπόλοιπες χάρις σέ διαφόρους συνδυασμούς.

ΠΩΣ ΝΑ ΓΕΜΙΖΕΤΕ ΜΙΑ ΜΠΟΤΙΛΛΙΑ ΧΩΡΙΣ ΧΩΝΙ

Συχνά τυχαίνει να θέλει κανείς να γεμίσει μια μπουτίλλια μ' ένα οποιοδήποτε υγρό και να μὴν έχει πρόχειρο χωνί. Αν επιχειρήσει να τήν γεμίσει χωρίς χωνί, και τύχει μάλιστα ή μπουτίλλια να έχει στενό λαιμό, θα χύσει απ' έξω τόν υγρό, όσο κι' αν προσέξει, και έτσι και ζημιά και ακαθαρσία θα κάνει. Υπάρχει λοιπόν μια απλουστάτη μέθοδος για να κάνετε εύκολα και γρήγορα τήν δουλειά σας. Πάρετε ένα κομμάτι σύρμα, είτε άσπρο είτε κόκκινο. Τό στρίβετε σάν κορδονέτο και κατόπιν τόν λυγίζετε ώστε να σχηματίσει ένα γ, αλλά κάπως πιδ στοργυλό (βλέπετε και τήν εικόνα). Όταν θέλετε να μεταγγίσετε τόν υγρό, βάζετε τήν μιά άκρη από τόν γ στο δοχείο που βρίσκετε τόν υγρό και τήν άλλη στή μπουτίλλια που θέλετε να τόν αδειάσετε. Έστερα γέρνετε τόν δοχείο σας και τόν υγρό κυλάει δματότατα από τόν σύρμα.

ΠΩΣ ΜΕΤΡΙΕΤΑΙ ΕΝΑ ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ

Καμιά φορά όταν παίζετε τόν κρυπτό λέτε σ' εκείνον που τόν «φυλάει»: Θα φυλάς ως τόν εκατό. Και εκείνος αρχίζει να μετράει 1-2-3-4 ως τόν εκατό, αν είναι πολύ εδυνειόγητος, ή 1-2-10-20-30 αν είναι λιγότερο. Για φαντασθήτε λοιπόν αν λέγατε σέ κανένα να τόν φυλάς ως τόν ένα δισεκατομμύριο! Δεν θα τόν εφτανε όλη ή ζωή του! Θα έπρεπε να μετράει ήμέρα και νύχτα χωρίς να σταματάει ούτε στιγμή επί 63 χρόνια, 153 ήμέρες, 3 ώρες, 33 λεπτά και 20 δευτερόλεπτα ακριβώς. Αν δεν τόν πιστεύετε δεν έχετε παρά να τόν δοκιμάσετε.

ΠΟΣΟ ΧΑΡΤΙ ΞΟΔΕΥΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ξέρετε πόσο χαρτί ξοδεύεται κάθε χρόνο στόν κόσμο; Δύο χιλιάδες τόννοι, δηλαδή ένα εκατομμύριο επτακόσιες πενήντα χιλιάδες δκάδες. Μόνο για τόν χαρτί που χρειάζεται για τις 30000 καθημερινές εφημερίδες που εκδίδονται σέ όλον τόν κόσμο, κόβονται κάθε χρόνο έναμύρις δισεκατομμύριο κυβικά μέτρα ξύλων.

ΟΙ ΓΙΟΡΤΕΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

Στήν Ιαπωνία τα παιδιά δεν γιορτάζουν ούτε τόνεμά τους ούτε τόν γενέθλιά τους. Σ' όλόκληρη όμως τήν χώρα, υπάρχει μιά ώριμένη ήμέρα κάθε χρόνο, ή 5η Μαΐου, που είναι ή γιορτή των αγοριών. Τήν ήμέρα αυτή τόν παιδιά δέχονται δώρα, μα τόν δώρα αυτά, είτε παιχνίδια είναι είτε ζαχαρωτά πρέπει όλα να έχουν τή μορφή τού κυπρίνου, ενός ψαριού τού γλυκού νερού. Οι περισσότεροι κυπρίνοι είναι μπαλλόνια κατωμένα από λεπτό πανί που τόν κρεμούν όλα μαζί εις έναν ιστό απ' έξω από τήν πόρτα τού σπιτιού.

ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΚΕΡΙ

Ένα κερί βρισκόταν σ' ένα τσουκαλάδικο. Έβλεπε κάθε μέρα τόν υγρό και μαλακό πηλό να μπαίνει στέ καμίνι και να γίνεται σκληρός και στέρεος σάν πέτρα και ζήλεψε. Μιά και δυό λοιπόν δίνει έναν πήδο και βρίσκεται ανάμεσα στίς φλόγες με τήν έλπίδα να γίνη κι' αυτό σκληρό. Μα ή φωτιά τόν έλυσε και σέ δυό λεπτά μέσα τόν κερί χάθηκε.

(Πρωτότυπος)

ΚΩΝΣΤ. Χ. ΓΡΟΛΛΙΟΣ

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από JEAN WEBSTER

— Συνέχεια από τόν προηγούμενο —

Αυτή βέβαια θά τόν γνώριζε, και θά κρυφομιλούσε, και θά χαχάνιζε, και θά τόν σχολίαζε με τίς άλλες. Σου έρωει σάν σπαράκι τήν ψυχή ή πικρή σκέψη πως φοβάς τόν άποφρία τού έλθρου σου. Κι' αν ήταν ακόμη να φορώ από έδω κι' έμπρός σ' όλη μου τή ζωή μεταξωτές κάλτσες, μου φαίνεται πώ δεν θά μπορούσα να βγάλω αυτή τή ντροπή από πάνω μου.

ΝΕΩΤΑΤΟΝ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Τηλεγράφημα εκ τού πεδίου των επιχειρήσεων

Τήν τετάρτην φυλακήν τής Πέμπτης 13ης Νοεμβρίου, ο Άννιδας κατετάπησε τας ρωμικὰς προφυλάκας και οδηγήσας τας καρχηδονικάς στρατεύματα υπέρ των όρών εις τὰ πεδία του Κασιλίνου. Μιά κύρτις Νουμιδών τοξοτών απησχόλησεν επιτυχώς τόν πεζικόν του Κοίντου Φαβίου Μαξιμου. Έλαβον χώραν δύο μάχαι καθώς και έλαφραί τινες άψιμαχίαι. Οι Ρωμικοί απέκρουσθησαν με βαρείας άπωλείας.

Διατελώ μετά τιμής ο ιδιαιτερος ανταποκριτής σας εκ τού μετώπου

Γ. Άμποι

Υ. Γ. Ξέρω πως δεν έχω να περιμένω απάντηση στα γράμματά μου και μου σύστησαν να μὴν σας ένοχλώ με έρωτήσεις, αλλά, αγαπητέ μου Μπάρμπα-Μακροπόδη, κἀντέ μου τή χάρη να μου απαντήσετε σ' αυτή μονάχα τήν έρώτηση: Είσατε πολύ γέρος ή μόνο λιγάνι; Είσατε δότελα φαλακρός ή έχετε μόνο μιά μικρή φαλακρίτσα; Είναι πολύ δύσκολο όταν σάς σκέπτεται κανείς να μὴ σχηματίσει για σάς παρά μόνο μιά άφηρημένη εικόνα τόν ίδιο, σάν να πούμε, ένα γεωμετρικόν θεώρημα:

«Δοθέντος ως δεδομένου ενός ύψηλου, πλουσίου κυρίου που μισεί τας κορίτσια και έντοούτοις φαίνεται τόν γενναϊόδωρος εις ένα αυθαδέστατον κορίτσι, ποίαν μορφήν πρέπει να έχη ούτος;»

R. S. V. P.

19 Δεκεμβρίου

Αγαπητέ Μπάρμπα-Μακροπόδη Δεν δώσατε καμιά απάντηση στήν έρώτησή μου και όμως ήταν έξαιρετικά σπουδαία:

Είσατε φαλακρός;

Έχω σχηματίσει μέσα στο μυαλό

μου τήν εικόνα σας, ακριβώς όπως θά είσατε και σάς κολακεύει πολύ, μέινετε ήσυχος—μα όταν φτάσω στήν κορυφή τού κεφαλιού, εκεί κοντοστέκομαι. Δεν μπορώ ναποφασίσω τί μαλλιά πρέπει να σας βάλω, άσπρα μαλλιά ή μαύρα μαλλιά ή φαρά, ή να μὴ σας βάλω μαλλιά δότελα;

Ίδου τόν πορτραίτο σας.

Τό ζήτημα όμως είναι, πρέπει να σας βάλω και λίγα μαλλάκια;

Θέλετε να μάθετε τί χρώμα έχουν τὰ μάτια σας; Είναι σταχτιά και τὰ φρύδια σας είναι πυκνά και άγρια σάν έγκάθια τού σκαντζόχερου (άκανθοχοίρου, όπως τόν λέει ή ζωολογία μας) και τόν στόμα σας είναι μιά ίσια γραμμή μόνο που στίς άκρες γέρνει κάπως προς τόν κάτω. Ω, σας ξέρω καλά, τόν βλέπετε. Είσατε ένα ξυρισμένο γεροντάκι, που ώρες-ώρες τόν πιάνουν τὰ μπουρίνια του.

(Τό κουδούνι για να πάμε στή λειτουργία).

9. 45 μ. μ.

Απόκτησα έναν καινούργιο άπαράδατο κανόνα: ποτέ, μα ποτέ να μὴν μελετώ τήν νύχτα, όσα μαθήματα κι' αν έχω για τόν πρωτό άπεναντίας διαβάσω βιβλία διασκεδαστικά—και ξέρετε έχω ένα πλήθος που πρέπει να διαβάσω γιατί έχω πίσω μου δεκαοχτώ σωστά χρόνια που δεν είχα πιάσει στα χέρια μου τέτοιο βιβλίο. —Δεν μπορείτε να φαντασθήτε, αγαπητέ μου θεέ, σέ τί σημείο ήμουν άγράμματη και άνιδη από λογατεχνία. Τώρα μόλις αρχίζω να καταλαβαίνω σέ τί χάος βρίσκομαι. Τά πράγματα, που τόν περισσότερα κορίτσια, εκείνα δηλαδή που έχουν σπiti και οικόγενεια και φίλους και βιβλιοθήκη, τόν ξέρουν και πριν ακόμη τόν διαβάσουν, έχω ούτε τόν είχα καν άκουστά ποτέ μου.

Π. χ. Δεν είχα ποτέ μου διαβάσει τόν «Δαυίδ Κόππερφελδ» ή τόν «Ιβανέ» ή τήν «Σταχτοπούτα», ή τόν «Γαλάζιο πουλί», ή τόν «Ροβινσώνα Κρούσο» ή έστω και μιά λέξη από τόν Κίπλινγκ. Δεν ήξερα πως ο Βύρων ήταν ποιητής. Δεν ήξερα πως οι πρωτόγονοι άνθρωποι ήταν σάν μαϊμούδες. Δεν ήξερα πως ή Τζωρτζ Έλλιστ ήταν γυναίκα. Δεν είχα ιδεί ποτέ μου τήν εικόνα τής «Τζοκόντας» και (είναι άληθινόν κι' ως μὴν τόν πιστέψετε) δεν είχα ιδέα τί είναι ο Σέρλοκ Χόλμς.

Τώρα τόν ξέρω όλα αυτά και ξέρω και πολλά άλλα ακόμη, αλλά φαντάζομαι πόσο πρέπει να προφτάσω να μάθω; Είναι όμως σωστή άπολαυση. Όλη τήν ήμέρα περιμένω με άνοπομονησία ποτέ να έρθη τόν βράδυ. Και μετά τόν φαγητό καρφώνω έξω από τήν πόρτα μου ένα πελώριο χαρτί με τήν επιγραφή: «Έχω δουλειά» και ύστερα φορώ τόν ώραίο μου κόκκινο μπουρνούζι και τίς ζεστές παντόφλες μου, στοιβάζω όλα τὰ μαξιλάρια στήν πολυθρόνα πίσω από τήν πλάτη μου, ανάβω τήν μικρή λάμπα τού γραφείου και διαβάζω, διαβάζω, διαβάζω. Δεν με φτάνει ένα βιβλίο κάθε φορά. Τώρα έχω τέσσερα μαζί και διαβάζω ποτέ τόν ένα και ποτέ τόν άλλο, κατά τόν κέφι που θά έχω. Τώρα διαβάζω τὰ ποιήματα τού Τέννισον και, τὰ «Διηγήματα» τού Κίπλινγκ και μὴ γελάτε, τόν «Μικρό Λόρδο». Δεν υπάρχει κορίτσι στό κολλέγιο που να μὴν έχει διαβάσει τόν «Μικρό Λόρδο». Έγώ όμως δεν τόν έφρανέρωσα σέ καμιά πώς δεν τόν είχα διαβάσει. Πήγα μόνη μου και τόν άγόρασα για ένα δολλάριο και δώδεκα σέντς που μου είχαν περισσέψει από τόν περασμένο μήνα.

(Κτυπάει τόν κουδούνι των δέκα. Αυτό τόν γράμμα έλο με διακοπές γράφτηκε).

Σάββατο

Κύριε

Λαμβάνω τήν τιμήν να σας άναφέρω ότι έκανα νέας έξερευνήσεις εις τόν πεδίων τής γεωμετρίας. Τήν περασμένη Παρασκευή έγκαταλείψαμε τήν περιοχή των παραλληλεπίπιδων και αρχίσαμε να έξερευνώμεν τήν περιοχή των κολούρων κώνων. Αλλά ο δρόμος είναι πολύ τραχύς και άνηφορικός.

Κυριακή

Οι διακοπές των Χριστουγέννων αρχίζουν τήν έρχομένη έβδομάδα και βγήκαν όλα τὰ μπισόλα. Οι διάδρομοι είναι τόσο κλεισμένοι από μπισόλα και βαλίτσες, ώστε δυσκολεύεται κανείς να περάσει, άνάμεσα απ' όλα αυτά τὰ μπαγκάζια, και όλες έχουν τόσο δοσμένο τόν νού τους στίς γιορτές και στό ταξίδι τους, που ή μελέτη έχει ξεχαστεί δότελα. Έγώ θά περάσω έξωχα τίς διακοπές μου. Είναι κι' άλλη μιά Νεοφερμένη από τόν Τέξας που θά μείνι ή τίς γιορτές στό Κολλέγιο και οι δύο μας σχεδιάζουμε να κάνουμε μακρινούς περιπάτους και—αν χιονίση—να μάθουμε παγοδρομία. Έστερα, μου μένει ακόμη δλόκληρη ή βιβλιοθήκη για να διαβάσω και θά έχω στή διάθεσή μου τρεις δλόκληρες βδομάδες χωρίς μαθήματα και χωρίς μελέτη.

Καλή νύχτα, αγαπητέ Μπάριμα-Μακροπόδη, έλπίζω να είσθε και σεις τόσο ευτυχισμένοι όσο είμαι εγώ.

Δική σας πάντα
Γιούντη

Υ. Γ. Μην ξεχάσετε να απαντήσετε στην ερώτησή μου. "Αν βαρύνσατε να γράψετε βάλτε τον γραμματέα σας να τηλεγραφήσει. Φτάνουν μόνον λίγες λέξεις. Π. χ.

Ο κ. Σμιθ είναι φαλακρός

ή

Ο κ. Σμιθ δεν είναι φαλακρός

ή

Ο κ. Σμιθ έχει άσπρα μαλλιά και ξεπέφτετε τα είκοσιπέντε σέντες που θα στοιχίσει το τηλεγράφημα από το μηνιαίο χαρτζελί μου. Έχετε για ώς τον Γενάρη και καλά Χριστούγεννα!

Κατά τα τέλη των διακοπών των Χριστουγέννων ή ακριβώς ήμερομηνία αγνοείται.

Αγαπητέ Μπάριμα-Μακροπόδη Χιονίζει αυτό που είσθε σεις; Έδω όσο φτάνει το μάτι μου από ψηλά απ' τον πύργο μου είναι όλα οκεπασμένα με άσπρο σεντόνι και το χιόνι πέφτει πέφτει αδιάκοπα πυκνό και χοντρό σαν δεκάρες. Είναι άργα το απόγευμα. Τώρα βασιλεύει ο ήλιος (έχοντας ένα κρύο κίτρινο χρώμα) πίσω από τα μαδιά βουνά που είναι πιο κρύα ακόμη απ' αυτόν. Έγώ έχω σκαρφαλώσει στο κάθισμα του παραθυριού μου και βιάζομαι να σάς γράψω με το τελευταίο φως της ημέρας.

Τί ευχάριστη έκπληξη που ήταν για μένα τα πέντε χρυσά νομίσματα που μου στείλατε! Δεν μ' είχαν ίσα με τώρα συνειθίσει σε χριστουγεννιάτικους μπουναμάδες. Μου έχετε δώσει κιόλας τόσα πράγματα—8, τι έχω το ξέρετε πως από σάς το έχω—που δεν αισθάνομαι ότι αξίζω και παραπανιστά. Όπωςδήποτε ή χαρά μου δεν ήταν μικρότερη γι' αυτόν τον λόγο! Και τώρα θέλετε να μάθετε τί πήρα με αυτά τα χρήματα:

1.—Ένα άσημένιο ρολογάκι του χεριού με πέτσινο λουράκι για να μην άργω να πηγαίνω στα μαθήματά μου.

2.—Τα ποιήματα του Μάθιου "Αρνολντς".

3.—Μιά θερμόφορα.

4.—Ένα μάλλινο σάλι. (Ο πύργος μου είναι κρύος).

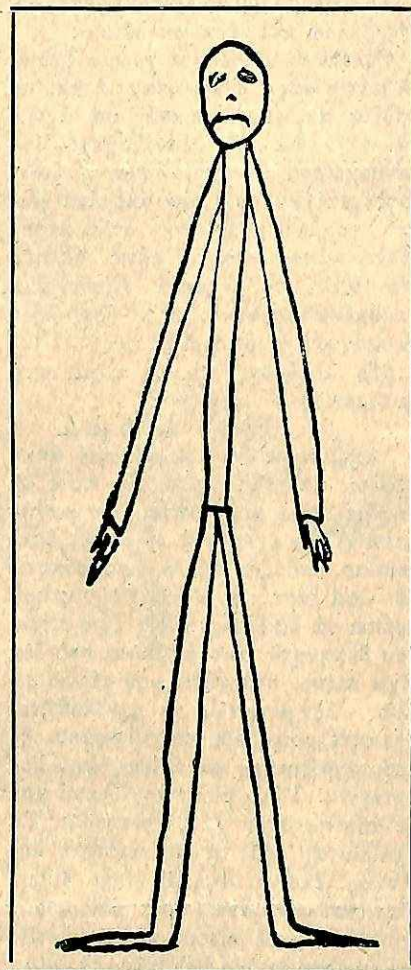
5.—Πεντακόσιες κόλλες χαρτί του γραψίματος. (Σε λίγο θάρχω να γίνωμαι συγγραφέας).

6.—Ένα λεξικό των συνωνύμων. (Για να πλουτισθώ το λεξιλόγιό μου συγγραφώς).

7.—(Δεν μου είναι πολύ ευχάριστο να σάς εξομολογηθώ αυτό το τελευταίο μου ψώνιο, μά θα το κάνω). Ένα ζευγάρι μεταξωτές κάλτσες.

Και τώρα αν τολμάτε πείτε πως δεν σάς τα φανερώνω όλα!

Πρέπει όμως να ξέρετε ακόμη πως ήταν ένα πολύ ποταπό αίσημα αυτό που με παρακίνησε να αγοράσω τις μεταξωτές κάλτσες. Η Τζούλια Πέντλετον έρχεται στην κάμαρά μου για να μελετήσουμε μαζί γεωμετρία και κάθεται στην πολυθρόνα με τα πόδια

«Ίδου το πορτραίτο σας»
(Σελ. 53, στ. β').

σταυρωμένα το ένα επάνω στο άλλο, και κάθε βράδυ φοράει μεταξωτές κάλτσες. Σταθίστε όμως και να ιδήτε. Μόλις θα γυρίσει πίσω στο σχολείο από τις διακοπές, θα πάω στην κάμαρά της και θα καθίσω στην πολυθρόνα της φορώντας κι' εγώ μεταξωτές κάλτσες. Βλέπετε, τί άθλιο πλάσμα που είμαι!—δεν μπορείτε όμως να πείτε πως δεν είμαι ειλικρινής, κι' άλλωστε ξέρετε από τον έλεγχό μου το όργανοτροφείο πως ποτέ δεν ήμουν τύπος και υπογραμμός; Έτσι δεν είναι;

Προς ανακεφαλαίωσιν (έτσι αρχί-

ζει ή καθηγήτριά μας της Άγγλικής κάθε καινούργια παράγραφο), σάς είμαι πολύ, μά π ά ρ α π ο λ ύ υποχρεωμένη για τα επτά δώρα σας. Θέλω να κοροϊδέψω και τον ίδιο τον έαυτό μου και το λέω που μου τα έστειλε ή οίκογένειά μου από την Καλλιφρονία. Τό ρολόι είναι από τον πατέρα, το σάλι μου το έστειλε ή μητέρα, ή θερμόφορα από την γιαγιά,—που πάντοτε φοβάται μήπως άρπάξω κανένα κρυολόγημα σ' αυτό το κρύο κλίμα—και το χαρτί του γραψίματος από τον μικρό μου άδελφό Χάρρυ. Η άδελφή μου ή Ίσαβέλλα μου έστειλε τις μεταξωτές κάλτσες και ή θεία Σουζάνα τα ποιήματα του "Αρνολντς". Ο θείος Χάρρυ (απ' αυτόν έχουμε βγάλει Χάρρυ τον μικρό μου άδελφό) μου έστειλε το λεξικό. Ήθελε να μου στείλη σοκολάτες, μά εγώ επέμεινα για τα συνώνυμα.

Δεν έχετε πιστεύω καμιά αντίρρηση να παίξετε έσεις τον ρόλο απ' δλην αυτή την πολυμελή οίκογένεια, ή όχι;

Και τώρα να σάς διηγηθώ πως πέρασα τις διακοπές μου ή δεν ενδιαφέρεσθε παρά μονάχα για τα μαθήματά μου;

Τό κορίτσι από το Τέξας ονομάζεται Έλεωνόρα Φέντον, (το όνομά της όπως και το Γερουσία δεν το βρίσκετε άστέιο;) Την συμπαθώ μά όχι τόσο πολύ όσο την Σάλλυ Μάκ-Μπράϊντ. Κανένα δεν θ' αγαπήσω ποτέ μου όσο την Σάλλυ—έκτος βέβαια από σάς. Πρέπει έσας πάντα να σάς αγαπώ περισσότερο από κάθε άλλον γιατί είσθε ολόκληρη ή οίκογένειά μου συγκεντρωμένη σ' έναν άνθρωπο. Η Έλεωνόρα και εγώ και δύο τελειόφοιτες κάναμε μακρινούς περιπάτους κάθε μέρα που έκανε καλό καιρό και όργώσαμε δλη την περιοχή, φορώντας κοντές φούστες και πλεκτές ζακέττες και σκουφιά και κρατώντας στα χέρια μας χοντρά μπαστούνια. Μιά μέρα πήγαμε περπατώντας ως την πόλη—τέσσερα μίλια, αν αγαπάτε—και σταθμεύσαμε σ' ένα έστιατόριο όπου πηγαίνον καμιά φορά τα κορίτσια του κολλεγίου και τρώνε για μεσημέρι. Φάγαμε άσταχο (35 σέντες), και για γλυκό πουτίγκα με σιρόπι από μήλα (15 σέντες). Πολύ θρεπτικά και συγχρόνως φτηνά.

Ήταν όμως γλέντι! Και ξεχωριστά για μένα γιατί ήταν τόσο διαφορετικά απ' ό,τι ήμουν συνειθισμένη στο "Άσυλο".

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

—Συνέχεια από το προηγούμενο—

Σε λίγο ο καπετάνιος, με δυο έλαφρά κουπιά στο χέρι, καθόταν στην πλήρη της βαρκούλας κι' ο Καμύλκ-πασάς στην πρύμη. Κι' ύστερ' από λίγα λεπτά, ή βαρκούλα προσορμιζταν σ' έναν κολπίσκο όπου ή απόβαση ήταν εύκολη. Η άγκυρίτσα στερεώθηκε σε μιá σχισμάδα του βράχου κι' ή Αυτός. Έξοχότης έλαβε κατοχή του νησιού.

Μά ούτε σημαία άναπετάσθηκε, ούτε έπεσαν κανόνια. Την κατοχή δεν την έκανε κανένα Κράτος, παρά ένας ιδιώτης που αποβιβάσταν με το σκοπό να φύγει ύστερ' από τρεις τέσσερις ώρες.

Ο Καμύλκ-πασάς κι' ο πλοίαρχος Ζό παρατήρησαν πρώτα-πρώτα πως οι πλαγιές του νησιού, που δεν στηρίζονταν σε άμμόδη βάση, έδχαναν από τη θάλασσα με κλίση πενήντα ως εξήντα μοιρών. Καμιά λοιπόν άμφιβολία πως το νησί είχε σχηματισθεί από άνύψωση του βυθού.

Αρχισαν την εξερεύνησή τους, περπατώντας σ' έδαφος από κρυσταλλικό πυρίτη που φαινόταν όλως διόλου άπάτητο. Σε κανένα μέρος ή παραλία δεν φαινόταν φαγωμένη από τα κύματα. Στην επιφάνεια δεν υπήρχε άλλο υγρό παρά το νερό που είχε μείνει σε μερικά κοιλώματα από τις τελευταίες βροχές. Καμιά βλάστηση, ούτε καν από λειχήνες ή θαλάσσια βρύα που φυτρώνουν και στην πέτρα όταν φέρη ή άνεμος κανένα σπόρο. Και πουθενά κοχύλια, ούτε ζωντανά ούτε φόβια—πράγμα άληθινά άνεξήγητο. Έδω κι' εκεί κοιταλιές πουλιών που τις είχαν αφήσει πολλά ζευγάρια γλάρων—μοναδικών άντιπροσώπων του ζωϊκού βασιλείου στο άκατοίκητο νησί.

Αμα τελείωσαν το γύρο της παραλίας, ο πασάς κι' ο καπετάνιος διευθύνθηκαν στο κεντρικό ύψωμα. Κι' αυτό φαινόταν άπάτητο, παρθένο. Κανένα στίγμα πουθενά, κανέναν λεκές στέν καθαρώτατο πυρίτη. Στην κορυφή του καύκαλου εκείνου που είπαμε, οι εξερευνητές έβλεπαν την επιφάνεια του άκεανού από ύψος έκατόν πενήντα περίπου ποδιών. Καθισμένοι ό ένας κοντά στον άλλον, κοίταζαν με περιέργεια τον όρίζοντα που άνοιγόταν μπροστά τους.

Καμιά στεριά δεν φαινόταν όλόγυρα. Τό νησάκι λοιπόν δεν άνηκε σε κανέν' άρχιπέλαγος. Με το κιάλι στα μάτια, ο πλοίαρχος Ζό του κά-

κου ζήτησε να διακρίνη κανένα πανί στην άπέραντη εκείνη θάλασσα. Τη στιγμή εκείνη ήταν όλωσδιόλου έρημη, ώστε κανέναν κίνδυνο να ιδούν τη γολέττα τις λίγες ώρες που θάμενε άγκυροβολημένη εκεί.

Είσαι βέβαιος για τη θέση μας σήμερα, 9 Σεπτεμβρίου; ρώτησε ο Καμύλκ.

Βεβαίωτατος, Έξοχώτατε, άποκρίθηκε ο καπετάνιος. Καί για περισσότερη ασφάλεια, θά ξαναπάρω με προσοχή το μήκος και το πλάτος.

Είναι πολύ άναγκαίο. Μά πως έξηγείς, καπετάν-Ζό, που δεν σημειώ-

—Θάταν λυπηρό, άποκρίθηκε ο πλοίαρχος, γιατί ή θάλασσα σπάνια ξαναδίνει ό,τι παίρνει. Κι' είναι εύτύχημα που βρέθηκε έν' άγνωστο νησί. Αυτό θά φυλάξη τα πλούτη σας και θά σάς τα ξαναδώσει πιστά.

Ο Καμύλκ σηκώθηκε.

—Έλα, είπε. Πρέπει να τελειώσουμε πριν ιδή κανέναν το καράβι μας έδω.

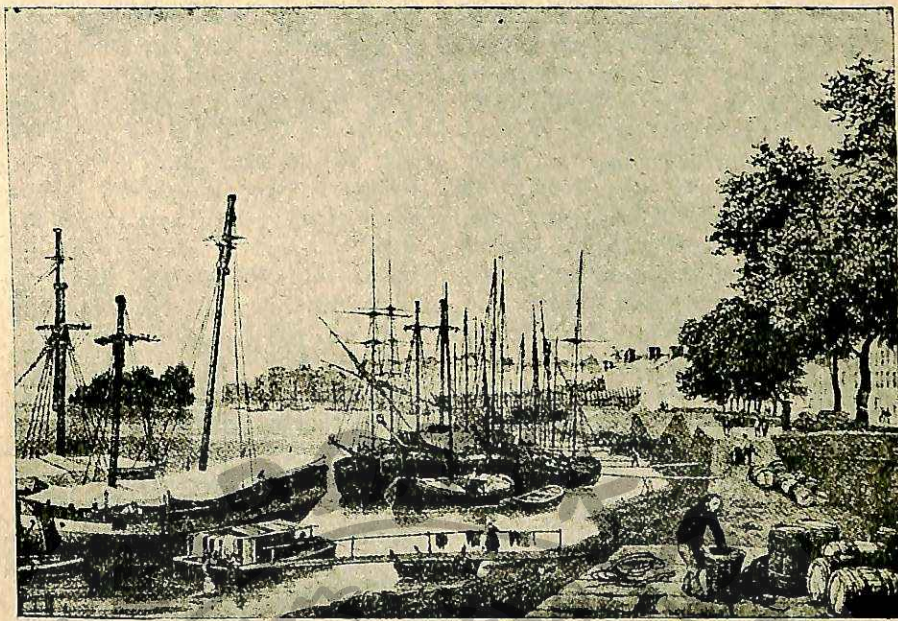
Στις προσταγές σας.

Κανέναν στο καράβι δεν ξέρει που βρίσκόμαστε;

Κανέναν άπολύτως!

Ούτε σε ποιά θάλασσα;

Ούτε σε ποιά θάλασσα του Παλαιού ή του Νέου Κόσμου. Δεκαπέντε τώρα μήνες γυρίζουμε τους άκεανούς, και σε δεκαπέντε μήνες ένα

Μιά άποψη τη: Νάντης, όπου πέρασε τα παιδικά του χρόνια ο μεγάλος μυθιστοριογράφος Ιούλιος Βέρν.

νεται στους χάρτες αυτό το νησί;

Κατά τη γνώμη μου, σχηματίσθηκε πολύ πρόσφατα. Όπωςδήποτε, φτάνει που δεν σημειώνεται και που θά μάς είναι εύκολο να το ξαναβρούμε, όταν θά θελήσετε να επιστρέψουμε.

Ναί, καπετάν-Ζό, άμα περάσουν οι ταραχώδεις αυτοί καιροί. Τί με μέλει αν ό θησαυρός θά μείνη χρόνια θαμμένος κάτω απ' αυτούς τους βράχους! Πάντα πιο σίγουρος θά είναι παρά στο σπίτι μου, στο Χαλέπι. Έδω, βλέπεις, ούτε ο άντιβασιλέας, ούτε ο γιός του Ίμπραήμ, ούτε ο φίλος τους Μουράτ δεν μπορούν νάρθουν να με ληστέψουν. Χμ! στα χέρια του παλιο-Μουράτ ή περιουσία μου; Θά προτιμούσα χίλιες φορές να τη ρίξω στη θάλασσα!

πλοιο μπορεί να διανύση τεράστιες άποστάσεις ανάμεσα στις ήπείρους χωρίς να καταλάβη κανέναν.

Ο Καμύλκ κι' ο Ζό κατέβηκαν στον κολπίσκο όπου τους περίμενε ή βάρκα τους.

Κι' άφού τελείωση ή δουλειά, ρώτησε ο καπετάνιος καθώς πηδούσαν μέσα, θά βάλουμε πλήρη για τη Συρία;

—Όχι ακόμη. Για να γυρίσω στο Χαλέπι, θά περιμένω να έκκενωθώ ή έπαρχία από τα στρατεύματα του Ίμπραήμ, και να ήσυχάση ό τόπος κάτω από το σκήπτρο του σουλτάνου Μαχμούτ.

Δεν πιστεύετε να προσαρτηθώ ποτέ στο κράτος του άντιβασιλέα;

—Όχι, ποτέ! για τ' όνομα του Άλλάχ και του Προφήτη! Η Συρία

δεν μπορεί παρά να επανέλθω οριστικά στην εξουσία του σουλτάνου.

— Και ποῦ λογαριάζει να καταφύγει; Ἐξοχότης σας ὥς που να γίνη αὐτό;

— Πουθενά! Πουθενά! Ὅσο ὁ θησαυρός μου θὰ μένη ἀσφαλισμένος σ' αὐτό τὸ νησί, ἐμεῖς, καπετὰν Ζό, θὰ ἐξακολουθήσουμε νὰ ταξιδεύουμε μαζί, ὅπως τὸ κάνουμε τόσα τώρα χρόνια.

— Ὅπως ὀρίξετε!

Σὲ λίγες στιγμές, ὁ Κιμὺλκ κι' ὁ εὐντροφὸς τοῦ ἔρτασαν στὸ πλοῖο.

Κατὰ τὴς 9, ὁ πλοίαρχος ἔκαμε μιὰ πρώτη παρατήρησιν τοῦ ἡλίου γιὰ νὰ πάρῃ τὸ μήκος, δηλαδή τὴν ὥρα τοῦ τόπου—παρατήρησιν ποὺ θὰ τὴ συμπλήρωνε μὲ μιὰ δεύτερη τὸ μεσημέρι, τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας θὰ περνοῦσε ἀπ' τὸν μεσημβρινό, καὶ ποὺ θὰ τοῦ ἔδινε τὸ πλάτος. Ἐφερε τὸν ἐξάντα τοῦ καὶ μέτρησε τὸ ὕψος μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀκρίβεια, καθὼς εἶχε υποσχεθεῖ στὸν πασά. Μετὰ τοῦτο κατέβηκε στὴν καμπίνα τοῦ γιὰ νὰ κάμῃ τοὺς λογαριασμοὺς ποὺ θὰ προσδιόριζαν τὴ θέσιν τοῦ νησιοῦ. Πρωτύτερα ζῆως εἶχε δώσει διαταγὴ νὰρματώσουν τὴ μαρούνα. Οἱ ναῦτες ἔπρεπε νὰ φορτώσουν σ' αὐτὴ τὰ τρία βαρέα ποὺ εἶχαν στὴν ἀποθήκη, καθὼς καὶ τὰ ἐργαλεῖα—λοστούς, κασιμάδες—καὶ τσιμέντο. Πρὶν ἀπὸ τὴς δέκα, ὅλα ἦταν ἔτοιμα. Ἐξῆς ναῦτες μὲ τὸ λοστρόμο ἦταν μέσα στὴ μαρούνα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ 57 ΕΤΩΝ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ (*)

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ τοῦ Παιδιοῦ, ποὺ οἱ μεγάλοι προσπαθοῦν νὰ δώσουν τὴ χαρὰ στὸν μικρὸν αὐτὸν κόσμον, δὲν μπορούμε παρὰ νὰ θυμηθοῦμε ἐκεῖνον, ποὺ ἐπὶ 57 συνεχῆ χρόνια σκορπίζει τὴν πνευματικὴν χαρὰ στὰ ἑλληνόπαιδα. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ κ. Νικόλαος Παπαδόπουλος, ὁ ἱδρυτὴς καὶ διευθυντὴς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδίων», καὶ τοῦ ὁποῖου προχθὲς ἀκόμη ἡ Ἀκαδημία τῶν Ἀθηνῶν,

(*) Τὸ ὁρατότατο αὐτὸ ἄρθρο, γραμμένο ἀπὸ τὴ δ. Αἰμιλία Καραβία—παλιὰ διαπλαστοῦλα καὶ γνωστότατη σήμερα δημοσιογράφος—δημοσιεύθηκε στὴν ἐγκριτὴ ἐφημερίδα «Ἀθηναϊκὰ Νέα» τῆς 30 Δεκεμβρίου. Τὸ ἀναδημοσιεύω ἀντὶ «Ἀθηναϊκῆς» Ἐπιστολῆς. Στὴν ἐφημερίδα τὸ ἄρθρο συνοδεύεται καὶ ἀπὸ φωτογραφία τοῦ κ. Ν. Παπαδόπουλου στὸ γραφεῖο του «μὲ τὸ μεταλλίον ποὺ τοῦ ἀνεμνήθη ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας». Αὐτὴν θὰ τὴ δημοσιεύσω στὸ ἐρχόμενο. —Σ.τ.Δ.

ἀναγνωρίζουσα τὴν μακρὰν δρᾶσιν τοῦ περιοδικοῦ του, τοῦ ἀπένειμε τὸ ἀργυρεὸν μετάλλιον καὶ τοῦ ἡγυῆθη «ὅπως καὶ εἰς τὴν δευτέραν πεντηκονταετίαν ἐξακολουθήσῃ τὴν παλαιὰν παράδοσιν τῆς τὸνὼσεως τῶν ἑθνικῶν ἰδεωδῶν τῶν ἑλληνοπαίδων καὶ τῆς διαδόσεως ὀγῶν ἀναγνώσμά των πρὸς μόρφωσιν αὐτῶν».

Ἦτο παρὼν κατὰ τὴν ἀπονομὴν ὁ κ. Παπαδόπουλος, ὁ ὁποῖος μὲ συγκίνησιν περιέφερε κατὰ τὴν μεγάλην ἐκείνην στιγμὴν τὸ βλέμμα του εἰς τοὺς ἀκαδημαίους, ποὺ τὸν ἐτίμησαν, εἰς τοὺς ἐπιστήμιους ποὺ παρίσταντο. Ὅλοι ἐκεῖνοι, κορυφαὶ σήμερὰ εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ τὰ γράμματα, εἰς τὰς ἐπιστήμας τοῦ τόπου μας, ἀνεπτύχθησαν εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν τῆς «Διαπλάσεως». Ἐκεῖ γιὰ πρώτη φορὰ ἐξεδίπλωσε τὸν φτερά της ἡ παιδικὴ τῶν φαντασίᾳ, ἀπὸ αὐτὴν ἐγνώρισαν τὴς πρώτες πνευματικὲς καὶ ψυχικὲς χαρὲς, αὐτὴ τοὺς ἐνέπνευσε τὸν πόθον νὰ ἐργασθῶν καὶ νὰ φθάσουν ψηλὰ. Ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Βένης, φαντακτικὸς καὶ αὐτὸς φίλος τῆς «Διαπλάσεως» στὰ παιδικὰ του χρόνια, εἶπε: «Ἦλθε ἡ στιγμὴ νὰ βραβεύσουμε κι' ἐμεῖς τὴν «Διαπλάσιν», ὅστερα ἀπὸ τόσα βραβεῖα, ποὺ μᾶς ἔδωσαν ἐκείνη».

Τὰ βραβεῖα τῆς «Διαπλάσεως»! Ποιὸ ἑλληνόπουλο δὲν τὰ διεξεδίκησε! Βραβεῖα διαγωνισμῶν, συνθέσεων καὶ λύσεων πνευματικῶν ἀσκήσεων, βραβεῖα διαγωνισμῶν διηγημάτων, βραβεῖα καὶ «εὐσημα» στὰ καλλιτέρα γράμματα, βραβεῖα στὸ ὁρατότατο καὶ ἐξυπνότατο ψευδώνυμο, βραβεῖα στὰ καλλιτέρα «Μικρὰ Μυστικὰ». Βραβεῖα ποὺ κεντοῦσαν τὴ φιλοτιμίαν, διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν ὁποίων ἀκονίζονταν τὸ μυαλό, ἀπησχολοῦντο ὅλοι αἱ πνευματικαὶ καὶ ἡθικαὶ δυνάμεις. Ἡ εὐγενικὴ αὐτὴ ἀμιλλα ἀπορροφῶσε τοὺς μικροὺς «διαπλασιόπαιδας» — ὅπως ἀπεκαλοῦντο οἱ μικροὶ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως» — καὶ δὲν τοὺς ἄφινε νὰ χάνουν τὸν καιρὸν τῶν εἰς ἀνώφελες ἀσχολίες ἢ νὰ διαβάζουν ἐπικίνδυνα διὰ τὴν ἡλικίαν τῶν ἀναγνώσματα.

Ἀλλὰ τὸ σπουδαῖον αὐτοῦ τοῦ μοναδικοῦ μας περιοδικοῦ, ποὺ παρ' ὅλα τὰ 57 χρόνια τοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἀκαίριον, ἦταν ἡ σοφὴ ὀργάνωσίς του. Ἦρχετο σὲ στενὴ ἐπαφὴ μὲ τὰ παιδιὰ. Δὲν προσέφερε ἀπλῶς ἀναγνώσματα ποὺ ἐπτόιζαν τὴν παιδικὴν ψυχὴ μὲ πατριωτισμὸν καὶ εὐγενικὰ αἰσθήματα καὶ ἐγύμναζαν τὸ πνεῦμα τοῦ παιδιοῦ, ἀλλὰ ἐζούσε

μαζί των. Οἱ μικροὶ ἀναγνώσται εἶχαν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ «Διαπλάσις» εἶναι μιὰ ζωντανὴ ὑπαρξίς, ποὺ γύρω της ὑπῆρχε μιὰ δόκιλη οἰκογένεια, ποὺ τὰ μέλη της, ὅλα μαζί, ἐφρόντιζαν γι' αὐτά. Κι' ἦταν πράγματι μιὰ δόκιλη οἰκογένεια: ὁ διευθυντής, ἡ μητέρα του, ἡ ἀληθινὴ κὺρὰ Μάρθα, οἱ ἀδελφές του, ὁ Ἀνανίας, ὁ Φαίδων (ὁ κ. Ἱρηγ. Ξενοπούλος, ποὺ εἶναι καὶ ἀρχισυντάκτης τῆς «Διαπλάσεως»). Μιὰ οἰκογένεια ποὺ περιέβαλλε μὲ ἀγάπην καὶ στοργὴν τοὺς μικροὺς συνδρομητάς, καὶ ποὺ ἐνεφάνιζετο τόσον ὠραία καὶ τόσον ζωντανὴ στὶς περιφημίες «Κυριακῆς τῆς Διαπλάσεως».

Ἰότερα καὶ οἱ ἀναγνώσται ἀποτελοῦσαν μιὰ οἰκογένεια. Ἀγνώστα μεταξὺ τῶν τὰ παιδιὰ, ἐγνωρίζοντο μὲ τὴν «Διαπλάσιν», γίνονταν φίλοι, ἐπικοινωνοῦσαν μὲ τὴν στήλη τῆς «Ἀλληλογραφίας», μὲ τὴς «Μικρὲς Ἀγγελίες» μὲ τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν «Μικρῶν Μυστικῶν», μὲ τοὺς συλλόγους τῶν. Καὶ εἶχαν ὅλοι ψευδώνυμα. Τί γινόνταν μὲ τὰ ψευδώνυμα! Τὶ ἀγωνες κατεβάλλοντο γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου τὸ ψευδώνυμον καὶ τί μαρτύρια τραβοῦσε ἡ κὺρὰ Μάρθα ἀπὸ τοὺς μικροὺς συνδρομητάς γιὰ νὰ τοὺς πῇ ποῦ εἶναι τὸ μυστηριώδες «Κίτρινο Ντόμινο», ποὺ σκανδαλίζει ὅλους τοὺς ἀναγνώστες μὲ τὴς γριφώδεις «Μικρὲς ἀγγελίες» του. Ἡ ποῖος κρυβόταν κάτω ἀπὸ τὸν «Μέλλοντα Διπλωμάτην», ποὺ ἐκέρδιζε ὅλα τὰ πρώτα βραβεῖα καὶ ἦταν ἀκατανίκητος στὰ διαγωνισμὸν τοῦ «Ἐσπαθώματος». Ἡ ποῖος ἦταν τὸ «Ἀρμα τῆς Νίκης», ποὺ ἐρχόταν πρώτος μὲ τὰ ὠραία του γράμματα στὶς «Κυριακῆς»! Ὅλα τὰ ὀνόματα ποὺ ἐκρύβονταν τότε κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα αὐτά, εἶναι τὰ ὀνόματα σημαντικῶν ὑπουργῶν, καθηγητῶν, πρεσβευτῶν.

Κι' ὅστερα μὲ τί ἀγωνία περίμενε ὁ ἕκτος ὁ μικρὸς κόσμος τὸ Σάββατο, ποὺ κυκλοφοροῦσε τὸ φύλλο, γιὰ νὰ διαβάσῃ τὴς συνέχειες τῶν μυθιστορημάτων, τὸ γράμμα τοῦ ἀγαπητοῦ Φαίδωνος, τὴς ἱστορίας «γιὰ πολὺ μικρὰ καὶ πολὺ μεγάλα παιδιὰ», καὶ μὲ τί καρδιοκτύπι ἔψαχνε στὰ ἀποτελέσματα τῶν διαγωνισμῶν ἢ στὴ στήλῃ τῆς ἀλληλογραφίας ἢ τῆς συνεργασίας, γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ ὄνομά του, καὶ διπλὰ σ' αὐτὸ κολλημένα τὰ «εὐσημα», ποὺ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἦταν ἀνάλογος μὲ τὴν ἀξία τῶν. Ἦταν τὸ Σάββατο γιορτὴ καὶ πανηγύρι τοῦ μαθητικοῦ κόσμου. Ὁρατεῖς ἀναμνήσεις, ποὺ μᾶς συνδέουν μὲ τὸ παρελθὸν καὶ ποὺ διατηροῦν θερμὴν πάντα

τὴν ἀγάπην μας στὴ «Διαπλάσιν».

Τὰ χρόνια πέρασαν, τὴς ἴδιες χαρὲς, τὴς ἴδιες συγκινήσεις ἐνοίωσαν κατὰ σειρὰν τρεῖς γενεές. Σήμερὰ διαβάζουν τὴν «Διαπλάσιν» τὰ ἐγγόνια ἐκείνων, ποὺ ὑπῆρξαν οἱ πρώτοι ἀναγνώσται της καὶ συνεργάται της, καὶ τὴν ἀγαποῦν τὸ ἴδιο. Καὶ τὸ διεπιστώσαμεν αὐτὸ μὲ τὴν χθεσινὴν μας ἐπίσκεψιν στὰ γραφεῖα τῆς «Διαπλάσεως» ποὺ βρίσκονται ἀπὸ 33 ἐτῶν στὴν οδὸν Εὐριπίδου. Εὐρήκαμεν ἐκεῖ παιδιὰ ποὺ ἤλθαν νὰ συγχαροῦν μ' εὐλάβεια καὶ ἀγάπην τὸν διευθυντὴν γιὰ τὴν ἀπονομὴ τοῦ μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας. Τὰ εὐρήκαμεν μέσα στὸ ἴδιο γραφεῖο, φορητὸν χαρτιά, φακέλους, τόμους, βιβλία, ὅπου κι' ἐμεῖς ἄλλοτε παιδιὰ, πηγαίναμε μὲ τὴν ἰδία λαχτάρα. Δὲν ἄλλαξε τίποτε: οὔτε ἡ θέσις τῶν γραφείων, οὔτε τὰ συρταράκια μὲ τὰ δελτία τῶν ψευδωνύμων, οὔτε οἱ κατάλογοι τῶν συνδρομητῶν. Καὶ στὴν ἰδίαν πάντα θέσιν τοποθετεῖται τὸ ταχυδρομεῖο τῆς ἡμέρας, τὸ μεγάλο αὐτὸ βάσανο τοῦ διευθυντοῦ. Ὅγδόντα ἔως ἑκατὸ γράμματα φθάνουν τὴν ἡμέρα ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἀναγνώστες, ποὺ ὅλοι περιμένουν ἀπάντησιν στὰ ἐρωτήματά των, στὶς σκέψεις των, ἢ ἔνα μυστήριον γιὰ τὸ ὠραῖο τοῦ γράψιμο.

Στὴν ἰδίαν πάντα θέσιν βρίσκουμε τὸν διευθυντὴ. Ἀσπρομάλλης τώρα, μὰ ὁ μόχθος τῶν 57 ἐτῶν δὲν τὸν ἔκαμψε. Στέκει πάντα θαλλερὸς καὶ γεμάτος ζωὴ στὸ ἔργον του, ποὺ ἀφιέρωσε μιὰ δόκιλη ζωὴ. Καὶ διπλὰ του ἡ ἀδελφὴ του, πιστὴ καὶ ἀκούρατος συνεργάτις.

Ὁ κ. Παπαδόπουλος μᾶς μιλεῖ μὲ ἕνα νεανικὸ ἐνθουσιασμό γιὰ τὴ δουλειά του, ἐνὼ μὲ συγκίνησι χαϊδεύει τὸ μετᾶλλον τῆς Ἀκαδημίας. Γιὰ ν' ἀνταποκριθῇ στὶς πολλὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἔργου, ποὺ ἐδημιούργησε καὶ στὸ ὅποιον δὲν εἶχε ποτὲ καμμίαν ὀλική ἐνίσχυσι, οὔτε κρατικὴ, οὔτε ἰδιωτικὴ, πρέπει νὰ ἀφιερῶνῃ πολλὰς ὥρες ὅχι μόνον τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ καὶ τῆς νύχτας ἀκόμη στὴ δουλειά. Θυμᾶται τὰ νεανικά του χρόνια:

Ἦμουν 17 χρονῶν, στὰ 1879, φοιτητὴς τῆς νομικῆς, ὅταν μοῦ ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ βγάλω ἕνα περιοδικὸ γιὰ παιδιὰ, σὰν τὰ Ἑγγλέζικα περιοδικὰ, ποὺ ἐδιάβαζα τότε. Σὲ μιὰ νύχτα ἐπῆρα τὴν ἀπόφασιν νὰ βγάλω τὴν «Διαπλάσιν τῶν Παιδίων» καὶ τὸ πρῶτον ὅταν ἐξύπνησα ἐτύπωσα καὶ ἔστειλα σ' ὅλους τοὺς γνωστούς μου ἀγγελίες. Σὲ λίγες ἡμέρες εἶχα ἔτοιμο τὸ πρῶτον φύλλον, ποὺ ἔγραψα μόλις ἐξυπνότερη:

φεῖο 12 δεσμίdes χάρτου, γιὰ νὰ τυπωθῶν 6.000 ἀντίτυπα. Ὁ τυπογράφος Βαρβαρῆγος ἐγέλασε μὲ τὸ θάρρος μου νὰ βγάλω ἕξαι χιλιάδες σ' ἐποχὴ ποὺ ἡ «Ἐφημερίς» τοῦ Κορομηλά εἶχε 3.000 κυκλοφορίαν. Μολαταῦτα ἐξηκολούθησα τὸ πρῶτον τεῦχος καὶ ὅλα τὰ ἄλλα. Τὸ πρῶτον ἐβγήκε τὴν παραμονὴ τῆς τελευταίας Κυριακῆς τῶν Ἀπόκριων, καὶ τὴν νύχτα ἐκείνη ἦταν τὸ τελευταῖον γλῆντι, ποὺ ἔκανα στὴ ζωὴ μου. Ἀπὸ τότε ἐγκατέλειψα κάθε διασκέδασι, διέκοψα ἀκόμη καὶ τὴς πανεπιστημιακῆς καὶ τὴς μουσικῆς σπουδῆς μου εἰς τὸ Ὁδεῖο καὶ ἀφιερῶθηκα στὴ «Διαπλάσιν» μὲ τὴν βοήθειαν ὅλων τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας μου.

Στὸ γραφεῖο μου μαζεύονταν τότε ὅλοι οἱ νεαροὶ λόγιοι, ποὺ ἐγίναν καὶ συνεργάται μου. Τὴν μεγαλύτερη δυσκολία συναντοῦσα στὴν ἐκτύπωσιν τοῦ φύλλου, γιὰτὶ τότε τὰ τυπογραφεῖα μας εἶχαν πολλὰς ἐλλείψεις, μὰ σιγά-σιγά κατάρθρωσα ἐκεῖνο ποὺ ἤθελα. Σήμερὰ ἡ ἱκανοποίησις τῶν πολυετῶν κόπων μου εἶναι ὅτι βλέπω ὁλόγυρὰ μου μεγάλους ἄνδρες ἐκείνους, ποὺ εἶχα συνδρομητάς μου, ποὺ ἡ «Διαπλάσις» ἔχει διαπλάσῃ τρεῖς γενεάς.

Καὶ πράγματι εἶναι σπάνιον γεγονός ὅχι μόνον ὅτι ζῇ στὴν Ἑλλάδα ἕνα παιδικὸν περιοδικὸν 57 δόκιλην χρόνια, ἀλλὰ καὶ τὸ ὅτι δὲν παρήκμασεν ἐκ τοῦ δυσκόλου ἀγῶνος καὶ τῆς μακρᾶς ζωῆς, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ αἰσιῶς τὸν δρόμον του καὶ οἱ πρώτοι συνδρομηταὶ τοῦ ἐγγράφουν σήμερον εἰς αὐτὸ καὶ τὰ ἐγγόνια των.

ΑΙΜΙΛΙΑ ΚΑΡΑΒΙΑ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΑΣΦΑΛΩΣ ΠΟΤΕ!

Ἀπότομα κάπως, ὁ κ. καθηγητὴς ρωτᾷ ἕνα ἀφηρημένον μαθητὴ:

— Ἐ, σὺ! ποῖος ἔκαμε τὸν «Ἀμλετ»;

— Ὁ μαθητὴς τρομάζει κι' ἀπαντᾷ:

— Ὅχι ἐγὼ, κύριε!

— Ὁ κ. καθηγητὴς χαμογελᾷ χωρὶς λέξιν—τί νὰ πῇ;—κι' ἀπευθύνει ἄλλῃ ἐρώτησιν σ' ἄλλον.

Τὸ βράδυ, σὲ μιὰ συναναστροφή, διηγείται στὴν κυρία Α. τὸ ἐπεισόδιον:

— Φαντασθῆτε, σήμερὰ ρώτησα ἕνα μαθητὴ ποῖος ἔκαμε τὸν «Ἀμλετ», καὶ μοῦ ἀπάντησε «ὄχι ἐγὼ, κύριε!».

— Καὶ τὸν εἶχε κάνει αὐτός! λέει ἡ κυρία Α.

Κρυφογελώντας, ὁ κ. καθηγητὴς τρέχει στὴν κυρία Β. ποὺ τὴν ἐνδομίζει ἐξυπνότερη:

— Ἀκούστε, κυρία μου, νὰ γελάσετε. Σήμερὰ ρώτησα ἕνα μαθητὴ ποῖος ἔκαμε τὸν «Ἀμλετ» καὶ μοῦ ἀπάντησε «ὄχι ἐγὼ, κύριε!». Τὸ διηγοῦμαι αὐτὸ τῆς κυρίας Α., καὶ τί μοῦ λέει, νομίζετε; «Καὶ τὸν εἶχε κάνει αὐτός!».

— Ἀ! ὥστε δὲν τὸν εἶχε κάνει αὐτός; λέει ἡ κυρία Β.

Σκασμένος τώρα ἀπὸ τὰ γέλια, ὁ κ. καθηγητὴς τρέχει στὸν κύριον Γ.

— Ἀκουσε, φίλε μου, νὰ γελάσῃς, τοῦ λέει. Σήμερὰ ρώτησα ἕνα μαθητὴ ποῖος ἔκαμε τὸν «Ἀμλετ» καὶ μοῦ ἀπάντησε «ὄχι ἐγὼ, κύριε!». Τὸ διηγοῦμαι αὐτὸ τῆς κυρίας Α. καὶ τί μοῦ λέει, νομίζεις; «Καὶ τὸν εἶχε κάνει αὐτός!». Τὰ διηγοῦμαι ὅλα καὶ τῆς κυρίας Β. καὶ αὐτὴ, φαντάσου, μοῦ λέει: «Ἀ! ὥστε δὲν τὸν εἶχε κάνει αὐτός;»

— Ὁ! ποτὲ λοιπὸν δὲν θὰ μάθουμε ποῖος ἔκαμε τὸν «Ἀμλετ»; λέει ὁ κύριος Γ.

Ὁ κ. καθηγητὴς δὲν γελά πιά. Ἀπελπισμένος γιὰ τὴν ἐξυπνάδα τῶν ἀνθρώπων, πλησιάζει τὸν κ. W. Αὐτὸς εἶναι Ἀγγλος. Τί διάβολο! δὲν μπορεί νὰ μὴν καταλάβῃ τὸ ἀστεῖον... Καὶ τοῦ λέει σοβαρά:

— Τί ἀφηρημένοι! κι' ἴσως τί κουτοὶ ποὺ εἶναι οἱ ἀνθρώποι! Ἀκούστε τί μοῦ συνέβη σήμερὰ. Ρώτησα ἕνα παιδικὸν περιοδικὸν 57 δόκιλην χρόνια, ἀλλὰ καὶ τὸ ὅτι δὲν παρήκμασεν ἐκ τοῦ δυσκόλου ἀγῶνος καὶ τῆς μακρᾶς ζωῆς, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ αἰσιῶς τὸν δρόμον του καὶ οἱ πρώτοι συνδρομηταὶ τοῦ ἐγγράφουν σήμερον εἰς αὐτὸ καὶ τὰ ἐγγόνια των.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

— Τὸ μέτωπό σου τριβεῖς; γιατί, καλὲ Τοτό μου;» Ρωτᾷ τὸν ἀδερφό της ἡ ὁμοφυ Νανά.

— Ἦμουν λιγάκι ἀτακτος καὶ μὴν τὸ ἰδεῖ ἡ μαμά. Ὅταν δὲν εἶμαι φρόνιμος, τὸ λέει τὸ μέτωπό μου. Καὶ τριβεῖ δυνατὰ.

Τί τὰ σημάδια τριβόντας πὼς θὰ σβυσοῦν νομίζει. Μ' ἀπὸ τὸ πολὺ τὸ τριβισμὸ τὸ μέτωπό του ἀγάφτει.

Κι' αἴμα ἡ μαμά τὸ μέτωπο τὸ κοκκίνο ἀντικρύζει.

— Κάποια ἀταξία, λέει, ἔκαμες... στὸ μέτωπό σου ἐγράφει.

(Louis Ratisbonne) ΚΩΝΣΤ. Χ. ΓΡΟΛΛΙΟΣ

Για να διαλέξουν δωρο οί ανανεώνοντες τη συνδρομή τους

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"

ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΗΣ Α' ΠΕΡΙΟΔΟΥ
1879 έως 1893 — από τούς έκδοθέντας 24 τόμους, υπάρχουν μόνον τρεις: ο 7ος, ο 14ος και ο 18ος. Καθένας τιμάται δρ. 25, και ταχυδρομικώς δρ. 28, 50 για το Έσωτερικό και δρ. 40 για το Έξωτερικό. (Πλήρη μυθιστορήματα οί τόμοι αυτοί δεν έχουν, γιατί όλα αρχίζουν ή τελειώνουν σ' εξηγητημένους. Περιέχουν όμως πολλά άλλα ωραία πράγματα)

ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ
—1894 έως 1935—από τούς έκδοθέντας 42 τόμους ένας μόνο έχει εξαντληθεί, ο 41ος του 1918. Από τούς λοιπούς 41, οί τόμοι των ετών 1894 έως 1928 σελίδες. Καθένας τιμάται δρ. 80 και ραμμένος δρ. 85. Οί δε τόμοι των ετών 1929 έως 1935, είναι από δωδεκάσελιδα φυλλάδια, έχουν από 624 σελίδες, και καθένας τιμάται δρ. 110 και ραμμένος δρ. 115. Ταχυδρομικά τέλη κάθε τόμου, που πρέπει να προστεθούν στις ανωτέρω τιμές: για το Έσωτερικό, δρ. 5 ο άρραφος και δρ. 15 ο ραμμένος. Για το Έξωτερικό, ραμμένος ή άρραφος, δρ. 35.

ΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Η πριγκίπισσα Ροζάλβα, Τα παθήματα του Γιαννάκη Σωππάρ και ο Μικρός Κόμης, εις τον τόμον του 1894.—Έν Οικογένεια, Οί τέσσαρες άδελφοί και Μαύρη και Άσπρος, εις τον τόμον του 1895.—Καίσαρ Κασκαμπέλ (του Βέρν) και Ο Όρφανός της Νέας Όρλεάνης, εις τον τόμον του 1896.—Ο Ακόλουθος του Μεγάλου Ναπολέοντος, ή Άσπρούλα και ή Οικογένεια Μαντζουράνα εις τον τόμον του 1897.—Η Σφιγξ των Παγών (του Βέρν), οί Μικροί Ροβινσώνες του Βράχου και τα Ταξείδια του Γιούλιμπερ εις τον τόμον του 1898.—Οί Χρυσοθήραι της Αφρικής και αί Περιπέτειαι του Ρογγέρου, εις τον τόμον του 1899.—Έγγονος Α αυτοκράτορος, ή Χρυσοφόρος Φλέν και ο Πετρομαζευτής, εις τον τόμον του 1900.—Ο Θανμάσιος Όρενόκος (του Βέρν), αί Άνεψιαι του Κυρίου Βώρκε και ο Φασουλάνης Ροβινσών, εις τον τόμον του 1901.—Τό Μέγα Δάσος (του Βέρν), ή Βοεροπούλα, ο Άσματος Υιός κτλ. εις τον τόμον του 1902.—Αιμιλία Χώος, τα Παραμύθια του Καβιδουλίνου (του Βέρν), Ο γύρος του κόσμου, κτλ. εις τον τόμον του 1903.—Οί άριστοί ταξιδεύουν (του Βέρν), Η εξαδέλφη μου, Ημερολόγιον Όρφανής, κτλ. εις τον τόμον του 1904.—Η πόλις του Χρυσού, το Σχολείον των Ζώων, το Τροχόσπιτο και οί Τρεις Ακόλουθοι του Άρτανιάν, εις τον τόμον του 1905.—Ο Ναυτόσται του Συγκούφ, το Φεγγαρόπαιδο, Γι' αγάπη του άδελφού, κτλ. εις τον τόμον του 1906.—Τα δίδυμα του Τράναβαλ, ή Φαντασμένη, Ο μαθητής του λοχία Φλογέρα, κτλ. εις τον τόμον του 1907.—Διά νά γίνη άνθρωπος, Μυστηριώδες Έγκλημα (του Βέρν), Μικρός παραμάνειρος—Μέγας μουσικός, κτλ. εις τον τόμον του 1908.—Κοσμοκράτωρ (του Βέρν),

Οί εξαδέλφοι Κορπανώφ και ή Μικρή Μαύρη Βασιλοπούλα εις τον τόμον του 1909.—Τιάρκος και Ζινέττα (Συνέχεια του Λουδοβίκου Κορμά) εις τον τόμον του 1910.—Λουδοβίκος Κορμάς, Αί πτήσεις του Κρα-Κρά, Οί Περιπέτειες του Νικόλα Καρανά, Περσεύς ο νικητής της Ρογγόνας εις τον τόμον του 1911.—Πάτρος Ριοναί, Οί Άθλοι του Ήρακλέους, Ο Δόν Κιχότης κτλ. εις τον τόμον του 1912.—Ο Μικρός Τζόκεν, Η Κριναί, άσπρο μυρμήγκι καριτσάκι, εις τον τόμον του 1913.—Ο Λουλού εις το Μαρόκον, Έρβελίν κατά Πλόκ, εις τον τόμον του 1914.—Ο Μικρός Μετανάστης, Η Κασσετίνα, κτλ. εις τον τόμον του 1915.—Ο Μικρός Έρρίκος Δαλλινύ, Η Κασσετίνα (μέρος δεύτερο) Η Άσπαγγή της Ναδίας, εις τον τόμον του 1916.—Η Μυστηριώδης Νήσος (του Βέρν), Η Βενέττα, Έξω απ' τη φωλιά, εις τον τόμον του 1917.—Η Μυστηριώδης Νήσος (συνέχεια) Στα βουνά, εις τον τόμον του 1918 (εξηγητημένον).—Χωρίς Οικογένεια (του Μαλό), Η Μυστηριώδης Νήσος (τέλος), Η Συμμορία του Άρλεκίνου εις τον τόμον του 1919.—Χωρίς Οικογένεια (τέλος), Δεύτερη Πατρίδα (του Βέρν), εις τον τόμον του 1920.—Δεύτερη Πατρίδα (μέρος δεύτερον), Ο Μικρός Έθελοντής εις τον τόμον του 1921.—Τό Παιδί της Μαύρης Μάσκας, Η Διονυσία, εις τον τόμον του 1922.—Η Μικρή Βασίλισσα, Ο Βράχος των Γλάρων, Γυρεύοντας την Πύλη, εις τον τόμον του 1923.—Βαπτιστικοί του Ναπολέοντος (συνέχεια του Μικρού Έθελοντού), Η Άνθούλα, Οί Ψευτιές του Μυγκάουζεν, εις τον τόμον του 1924.—Η κόρη του Γεροθωμά, Τό Δελφινάκι, (συνέχεια των Βαπτιστικών του Ναπολέοντος), Στην Έξοχή εις τον τόμον του 1925.—Τό Σιδερένιο Χέρι, Ο Τζάκ, Ο Λευκός Χορός και ή Μαύρη Άρκούδα εις τον τόμον του 1926.—Ο Μοκοκό, Ο Τζάκ (μέρος δεύτερον) Τό Θαυμαστό Ταξίδι (της Λάγκερλεφ), Ο Μπέμπης Αρχιλήσταρχος εις τον τόμον του 1927.—Στη Σκιά του Πύργου, Τό Θαυμαστό Ταξίδι (μέρος δεύτερον) Διετείς Διακοπαί, (του Βέρν), Η Ρήνα κ' ή Μαρίνα εις τον τόμον του 1928.—Ένα παιδί με τρεις οικογένειες, (του Γρ. Ξενοπούλου), Ως που νάβρη τη μητέρα της, Πράσινοι και Βένετοι, Ο Πιτσιρικό, Οηριογραφείον Τοτού και Σίας, Σπίρτο μονάχο, εις τον τόμον του 1929.—Η καλύβα του Μπάριμα Τόμ, (της Μπήτσερ-Στόου), Τρεις Μικροί Άεροπόροι. Μέσα στην Άβυσσο, Η Άπεργία μας, Τά Άρκουδάκια Πρόσκοποι, Ο Βασιλιάς της Έσθμον, εις τον τόμον του 1930.—Δαυίδ Κόμπερφελντ, (του Λίγκενς), Τό Παλιό Καράβι, Τό Λουλουδάκι του Τέμπλου, Η Μικρή Άγνωστή, Περιπέτειες ενός Γάτου, Κανέλλης και Σία, Άγόρια και Κορίτσια, εις τον τόμον του 1931.—Βασιλόπουλο και Ζητιανόπουλο, (του Μάρι Τοναίν), Έδιθ ντε Φερλάκ, Η Γαλάζια Μαρμά, Νέες Περιπέτειες του Κανέλλη, Οηριοτροφεϊόν Χάρου Κόμπλεν, εις τον τόμον του 1932.—Η Περιουσία της Μπέττιν, Ο Μάγος των Φιδιών, Ο Μονσάκας, Ο Ειρηνικός, Ο Λιχουδάκης Η Κουζίνα της κυρά Παγώνας, Ο Μαρταπολάμης, εις τον τόμον του 1933.—Ο Άστρος Λύκος, Ο Κληρονόμος του Ροβινσών, Τά Έπαγγέλματα του Πιερότου, Τό Σκαλιστήρι κτλ. εις τον τόμον του 1934.—Η Κληρονομιά του Φακίρη, Ο Άετός και το Άστρο, Από τ' άλλο μέρος του μαντρότοιχου, Η Οδύσσεια του Φουφούλη, Τά Σκυλιά της Λαυαής, Οί Περιπέτειες του Φλώρου και του Άρσουαίου, Η Κιβωτός του Νώε εις τον τόμον του 1935.

Κάθε παραγγελία, συνοδευομένη από το αντίμισο, κατά προτίμηση διά ταχυδρομικής επιταγής, απευθύνεται: προς τον κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, Διευθυντήν της «Διαπλάσεως των Παιδών», 42 δόδε Εδριλίδου, Αθήνας.